

Francisco Álvarez és el Paco del Xup, una persona lligada al moviment associatiu des de molt jove, que ha estat President de l'Associació de Veïns del barri manresà i és l'actual tresorer de la FAVIBC. El Paco i la seva dona Lucia són junts des dels quinze anys i tenen un fill, una filla i tres néts i una néta.

El Paco va néixer a Manresa el 25 d'agost de 1950. Fill d'immigrants (el seu pare era d'El Campillo, Huelva, i la seva mare de Martigues, França), la seva família es va traslladar al barri del Xup el 1965 l'any de la seva inauguració: "Vaig arribar al Xup quan encara no hi havia llum i només érem dues famílies. Després van anar venint més famílies. Arribaven la majoria de fora, amb carretons plens amb les seves pertinences des de l'estació, a treballar a les mines o a alguna de les fàbriques. El meu pare va venir traslladat de les mines de Riotinto, buscant una vida més digna i amb més possibilitats com molts altres. Vaig començar a estudiar, però aviat vaig entrar a treballar a la Fonda Sant Antoni, a la plaça de l'Ajuntament, perquè com tantes famílies la precarietat de l'època forçava a treballar si volies estudiar. Els propietaris de la Fonda em van pagar els estudis en una acadèmia a canvi del meu ajut al restaurant".

El Paco ha marxat i tornat al barri diverses vegades: per jugar a futbol, per

engegar alguna aventura professional, però mai ha perdut el contacte amb el Xup, els seus veïns i les seves entitats: "El moviment veïnal era molt d'amagat, però molt fort. Abans hi havia moltes persones a les associacions, hi havia molts voluntaris. Les nostres reivindicacions no eren només urbanístiques, també socials, laborals i solidàries. Vaig estar molt vinculat des de les primeres assemblees del barri, que es feien amb la presència de la policia. L'any 1976 vaig formar part de la junta de l'Associació. Joaquín Vizcaíno va ser el meu mestre polític, el primer president del Xup, després amb Julian Sánchez i el 1984 vaig ser elegit President i vaig ocupar el càrrec fins al 1988. Després vaig marxar fora uns onze anys, perquè vaig muntar dos restaurants, un a Santpedor i un altre a Callús. El 1999 vaig tornar al barri, ja que els meus fills no volien continuar a la restauració i perquè sempre he tingut un vincle molt gran amb el Xup. Vaig ser novament President de l'associació de veïns, fins a

les eleccions municipals de l'any 2003, que vaig presentar-me malgrat no ser elegit per poc”.

Des de llavors, el Paco no ha perdut el contacte amb el moviment associatiu del barri, amb el futbol i amb la junta de l'AV, malgrat viure a Sant Joan. “En l'actualitat, el club de futbol és un element molt cohesionador del barri i ens ha obert moltes portes per aconseguir d'altres fites que no són esportives”.

“El barri va tenir un boom amb l'inici dels plans de desenvolupament comunitari a la fi dels noranta. Els veïns participaven molt, estaven molt engrescats en les accions que es portaven a terme. Es va crear una colla gegantera, grallers, timbalers, un grup de teatre... Jo he concebut sempre els plans com a actuacions finalistes, on les persones s'han de fer càrrec i no dependre sempre dels ajuts de les administracions públiques. Moltes activitats han de passar per l'autogestió, pel voluntariat, ja que els pressupostos han d'arribar a tots els col·lectius no només a un grup concret. També s'hauria de poder col·laborar en la gestió del centre cívic perquè no es limiti a un horari dependent més de l'Administració que de les necessitats dels veïns. Moltes persones pensen que als barris d'habitatge social ha de ser tot gratuït i no és així. Els veïns hem de col·laborar i aportar el possible.

Les persones s'han de mentalitzar que les associacions han d'existir, que tenen una importància de pes als barris. Els joves han de conèixer la història del seu barri, de les persones que han lluitat pel seu barri i s'han de comprometre. S'ha de fer un esforç molt important que no sempre és reconegut. S'ha de fer un treball constructiu, de crítiques que aportin i millorin el barri. Els joves han de renovar les entitats i convertir-se en l'eina que doni vida al moviment associatiu”.

L'actual tresorer de la FAVIBC forma part de la Junta Executiva des de l'any 2000, ha ocupat diversos càrrecs i ha participat en algunes de les comissions de treball: “La Federació ha viscut moments d'expansió i també moments de moltes dificultats com una associació de veïns. Hi ha hagut èpoques que la FAVIBC s'ha oblidat una mica de la seva essència. Som una Federació que desenvolupa una labor social important en els barris d'habitatge social: els barris necessiten a la FAVIBC, però la Federació també necessita els barris i no ha d'oblidar-los. S'ha de reanimar el caràcter reivindicatiu social, les tasques federatives d'acompanyament en el territori, recuperar la confiança de tots els barris de Catalunya. Així tornarem a ser una gran Federació: treballant més en el territori i recuperant l'essència comunitària”.